

Časopis Slováckého roverského kmene – SRK

Roverníček

Téma:

Tak, a sjedem si to znovu!

Úvodník

Čtvrtek se s čtvrtkem sešel a k vašemu jistě nemalému potěšení nás čeká další číslo vašeho oblíbeného roverského časopisu.

Ano, je to tak! Máme tady další zimní Roverníček.

Ten, ve kterém zavzpomínáme na staré známé akce, jako jsou Kořeny či Miquik a také budete seznámeni s jednou u nás v kmeni ne tolik známou, totiž s Elixírem.

Krom toho zabrousíme do naší regionální historie, když si povíme něco o krvi legionářů, která koluje v tělech mnoha z nás rodáků z Kyjovska, a zakončíme zamyšlením nad jedním z témat probíraných na okresním sněmu, jež proběhl před několika týdny.

Nuže těším se na případné názory a připomínky, věřím, že všichni pečlivě čtete a rád se podívám na jakékoli vaše návrhy, které zašlete na mail radiol@skaut.cz, či případně předáte postaru – verbálně.

Váš šéfredaktor
Rádio

Hostinec u Kořeňa

Olomouc-hlavní nádraží. Vystupuju z vlaku. Trochu se bojím a trochu se těším-ostatně, jako vždycky. Nikdy nevím, co čekat, i když to nakonec dopadá skvěle.

Jsme tady asi hodinu předem, a tak se s kamarádkou Evčou rozhodneme, že si dáme ještě chvíli oraz, a pak začneme hledat další skauty.

Létáme po nádraží ve všech směrech, v hledání jsme celkem úspěšné. Trochu mě ale znervózňuje, že prvních dvacet minut nenarazíme na nikoho známého. Samí noví lidé, ale nikdo starý. Najednou však z dálky zahlédneme klobouk, který může patřit jen jednomu člověku a to mě uklidní. Konečně!

Nyní už se nás schází víc a víc, a když jsme téměř všichni, vyrážíme společně večerní Olomoucí do nedaleké klubovny, která bude naším útočištěm na celý víkend.

Téma Kořenů je “Hostinec U Kořeňa” a jediné co vím je, že tu bude spoustu jídla (možná právě to přilákalo ty nové tváře).

Sotva se stihneme ubytovat a seznámit, už nás zase vyhání pryč. Prý nemáme potřebnou akreditaci pro získání zaměstnání v místním hostinci, a tak nás čeká několikahodinové zařizování dokladů v centru Olomouce. Výuční list, zdravotní prohlídka, kterou mi nedají, protože jsem ještě nebyla na EKG, a tak se musím vrátit, a potravinářský průkaz, který mi nedají, protože nemám umyté ruce a zdravotní prohlídku... Otrávenost z byrokracie ale přebíjí přátelská atmosféra a to krásné město, které je ve tmě najednou ještě nádhernější.

Když se vracíme do klubovny se získanými dokumenty, je již sobota, ale ne všem se chce jít hned spát, a tak ještě dvě hodiny pějeme a povídáme si, dokud nedorazí ti, co se ztratili. Potom společně uleháme, ale ne na dlouho.

Když se řekne čaj o páté, každý si představí příjemné odpolední posezení u šálku skvělého teplého nápoje. Pro nás to ale tenhle víkend znamenalo vzbuzení v pět hodin ráno, bez přemáhání předstírat nadšení a nakráččet ve společenských šatech k šálku earl-greya s mlékem. Nebudu lhát, i když hrozí, že mě za tento výrok zbytek účastníků dodatečně zbije-mně se to líbilo a klidně bych si to zopakovala i následující den.

Po čaji o páté nám byly dopřány ještě další dvě hodiny spánku, po té nás čekala snídaně a dopolední program.

Už jste někdy slyšeli o hnutí “Food not bombs”? To je celosvětové volné sdružení na sobě nezávislých skupin, které rozdává uvařené veganské a vegetariánské pokrmy lidem, třeba bezdomovcům. Suroviny obvykle získávají domluvou s místními lokálkami, které jim prošlé jídlo darují, anebo si je vydumpsterují (vytáhnou si je z kontajnerů za obchody). Lidé z tohoto hnutí nám vyprávěli o tom, co dělají, a co můžeme dělat my. Bylo to vážně inspirující!

Během soboty nás také potkala hra, kdy jsme si zahráli na majitele restaurací. Během ní jsme museli uspokojit co nejvíce hostů, abychom si vydělali co nejvíce peněz. Taky jsme debatovali na téma “jídlo na skautských akcích” a hřeb večera byl televizní pořad Prostřeno, jehož součástí jsme se stali.

Vyrazili jsme tedy opět do města, tentokrát však s omezeným časovým limitem, plnit úkoly a během toho shánět suroviny na jídlo, které večer ukuchtíme. Po návratu do klubovny jsme se dali do vaření a rázem jsme seděli u stolů před svými talíři. Nebudu lhát, že nám všem udělalo radost oznámení, že ze skupiny si své jídlo může ponechat pouze jeden člověk a ti ostatní se musí přemístit k jinému stolu.

Nakonec ovšem svoji večeři zvládli strávit všichni a večer se opět nesl v duchu hraní na strunné nástroje a pění v kruhu přátel.

Mrzí mě, že ten skvělý víkend, za který dlužím všem organizátorům veliké díky, tak rychle utekl. Už aby byly další Kořeny!

Vy, kteří potřebujete nakopnout, odpočinout si, anebo chcete zkusit něco nového – neváhejte, a určitě na další Kořeny přijďte, moc si je užijete! :)

Bětko

Miquik 2016

Spěcháte?

Pokud ano, mám tu pro vás rychlou zprávu: Miquik 2016 proběhl opět v Praze, opět šlo o sérii přednášek, tentokrát na téma Svět o trochu lepší a opět na ní byl obrovský počet skautů.

Nespěcháte?

Tak to je fajn, protože se můžu trochu rozepsat.

Tentokráte nás jelo do Prahy sedm a bylo to potřetí, co se jí někteří z nás účastnili jakožto členové Temné strany. Aby těch magických čísel bylo trochu víc, tři z nás jeli ve tři odpoledne v pátek a zbylí čtyři ve čtyři ráno v sobotu. Zmatení?

Dobře, a kdo tam teda jel, ptáte se? Dorka, Eny, Fery, Freud, Kudla, Vana a má maličkost. Já byl členem té druhé skupiny, která jela ve čtyři. K budově právnické fakulty, kde se hlavní část akce pravidelně koná jsme dorazili kolem deváté hodiny, tak tak jsme stihli úvodní přednášku, ve které nás Bohuslav Binka seznamoval se zajímavostmi a úskalími spojenými s pomocí druhým a poté jsme se rozprchli každý za svými předvolenými přednáškami.

Já si poslechl geografa Petra Daňka a jeho kritiku globalizace a snahy vyvážet rozvoj do zemí, kterým by prospěl spíše izolovaný vývoj. Dále Petera Tkáče, aktivistu, bojujícího proti vývozu zbraní do nestabilních regionů a zástupce tří organizací, snažících se o nižší spotřebu: Czech zero waste, Zachraňme jídlo a skupina mapující volně dostupné ovocné stromy.

Všichni jsme se poté opět sešli v hlavní posluchárně na závěrečné přednášce Šimona Pánka o svobodě a

odpovědnosti. V přestávkách mezi programy jsme mezi devíti sty skauty sem tam potkali známou tvář (například Bena prodávajícího šperky) nebo si nové známé udělali.

Zkrátka to opět byla příjemně strávená sobota.

Jo, a pokud vás zajímají nějaké drbinky o Dorce s Ferym, já vám můžu jenom doporučit, abyste příště jeli s námi. Tohle zatím není bulvár.

Zak

Elixír

Že to bude velká akce, bylo jasné už od začátku, jelikož celou Litomyšlí se linula nekonečně vypadající řada skautů směřujících na zámek, kde probíhala registrace. Naštěstí jsem dorazila ve chvíli, kdy se v této řadě objevila mezera, takže jsem nečekala nijak dlouho a brzy jsem se šla ubytovat do základní školy.

Okamžitě jsem se nakazila všeobecným veselím a vydala se poznávat nové tváře a zdravít ty staré a známé.

Kolem osmé hodiny začínaly debaty v zámeckých

jízdárnách, takže jsem se tam opět vydala a po cestě obdivovala krásy města (vážně to stojí za to, všude lze vidět nádherné historické budovy).

Nejdřív nás čekalo oficiální zahájení celého Elixíru, přičemž jsme s kamarády obsadili první řadu a hlasitě povzbuzovali. Hned po něm následovaly debaty na rozličná témata, které jsme ovšem vnímali tak na půl ucha a oka, jelikož jsme byli znaveni cestou a neustálým vyjadřováním svého entuziasmu, takže jsme mírně usínali. Ovšem to (málo), co si pamatuji, bylo velmi zajímavé. Kupodivu jsme mírně ožili, když jsme se opět rozprchli směrem ke škole a část lidí

se usídlila klasicky s kytarou a zpěvníky v jedné opuštěné třídě.

V sobotu ráno začal (brutálním budíčkem) ten pravý Elixír, po snídani jsme se roztřídili podle svých přednášek a pomalu jsme migrovali každý na své místo určení. Přednášek bylo na výběr hrozně moc, tak jsem litovala, že nemám obraceč času, jelikož všichni své přednášky vychvalovali a člověk litoval, že nemůže být alespoň na třech zároveň.

I tak jsem ale svých voleb nelitovala a všechny programy si pořádně užila.

Na to, že jsme obědvali také ve škole, kde kuchyně nebývá nijak valná, jsem si jídlo neskutečně užila a talíř jsem vymetla do posledního drobečku, tedy... Kam se hrabe Pohlreich?!?

Vzápětí začínaly další přednášky, kde už jsem seděla spokojeně a s plným žaludkem (předtím mi v něm neskutečně kručelo) a se zaujetím naslouchala přednášce o přírodě ve stezce. Další přednášky. Musím přiznat, že k večeru už mě to mírně uspávalo, ač byly sebezajímavější. To už je ale večere a hned po ní se převlékáme do svých večerních rób z dvacátých, třicátých let minulého století a vyrážíme do casina. Zábava je v plném proudu, všichni sázejí o sto šest, taneční parket je zaplněn... A konec.

Už před půlnocí jsme vyhnáni zpět do školy, takže se opět odděluje kytarová skupinka a alespoň takhle pokračujeme.

V neděli dopoledne jsme ještě stihli poslední přednášky, které byly velmi zajímavé a poutavé a už jen zbývalo rozloučit se se vším kolem – s lidmi, se zámek, s Litomyšlí, se hřbitovem, který jsme v sobotu navštívili (ve svitu měsíce byl moc krásný) – a vrátit se domů.

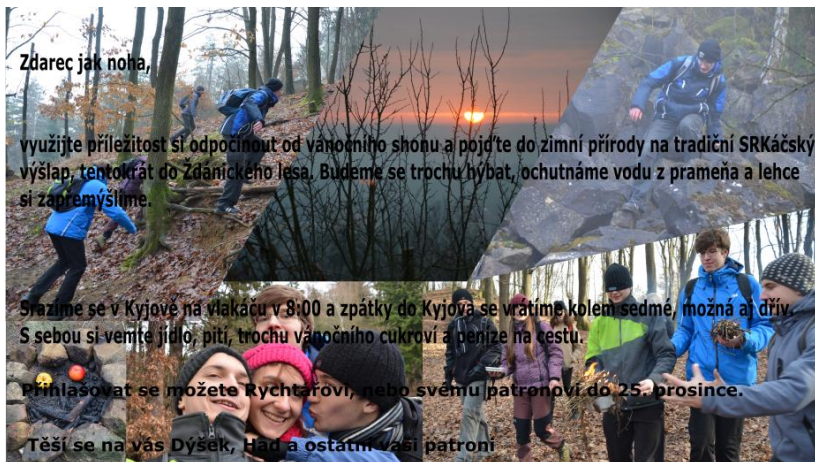
Ačkoli budíček na Elixíru bych zrušila a objevilo se pár drobných technických závad, celkově tuto akci doporučím každému, kdo se chce vzdělat ve svém skautském životě a zažít zas něco nového, vždyť kdo ví, třeba Vás tam příště potkám.

P. S. Doporučuji podívat se na video skautů z Kroměříže (které se na Elixíru promítalo) o tom, jaký by měl být správný vůdce ☺

Nadcházející akce

Vánoční výprava SRKu 28. 12. 2016

Společný výšlap našeho roverského kmene. Dobře strávený den se super partou. Proč se nepřipojit?

Kořeny 24. – 26. 2. 2017

Další víkendovka naší oblíbené akce, tentokrát na historické téma a navíc pod taktovkou našeho milovaného diktátora Dýška.

7000 dní od založení SRKu 17. 5. 2017

Zdá se vám, že jste na akci zváni poněkud příliš brzy? Že by takhle pozvánka klidně mohla být až v příštím čísle? Ano a ano. Ovšem jedná se o tak důležitou a paměťihodnou akci, že je důležité, abyste si na ni už dlouho dopředu udělali čas.

Tak do toho!

Krev legionáře

Když jsem se poprvé dozvěděl o tom, že můj prapraděd Josef Střebovský byl československý legionář, šlo o informaci, kterou babička – mimochodem jeho vnučka – vypustila jen tak mezi řečí.

Po počátečním rozhořčení nad tím, že se nikdo z rodiny neobtěžoval mne s tímto faktem seznámit, přestože všichni znají můj zájem o dějiny našeho národa ve 20. století, jsem se pustil do bližšího pátrání.

Postupně se mi z kusých informací dodaných Vojenským historickým archivem a seskládaných z vypravování prarodičů podařilo složit poměrně celistvý obrázek o Josefu Střebovském – žeravickém rodáku, legionáři, rolníku, otci a manželovi. A také muži, jehož příběh byl téměř zapomenut.

Vedlejším produktem této činnosti bylo též zjištění, že můj domovský region – Slovácko – je jednou z na legionáře nejbohatších oblastí naší republiky, a že tento fakt je veřejnosti téměř neznámý. Rozhodl jsem se proto pokusit se rozšířit povědomí o lokální historii a snad také motivovat další, aby podobně jako já vyhledali příběhy svých předků a pokusili se je zachovat.

Zpracoval jsem tedy alespoň základní osudy třinácti zdejších legionářů, převedl je do grafické formy, a spolu s několika exponáty věnovanými legiím obecně jsem je vystavil v kyjovské Galerii&Čajovně. Výstava s názvem Krev legionáře se brzy též stala součástí projektu Československé obce legionářské Legie 100.

Pak už jen stačilo rozšířit letáky, pozvat co nejvíce osob z okolí, které by podobné téma mohlo zajímat a připravit vernisáž. Ta zahájila výstavu 5. prosince a proběhla nadmíru úspěšně. K mému nemalému potěšení se již během několika dní začali ozývat lidé, kteří žádali o pomoc s vyhledáváním informací o svých předcích a sami začali pracovat na zaznamenávání jejich příběhů.

A právě to byl cíl, který jsem si vytyčil.

Tito legionáři možná nebyli Lužové, Vojcechovští, Gajdové či jiní muži, kteří se později významně projeví v našich dějinách, ale stále to byli muži, kteří stáli za osvobozením našeho národa a pokud nebude jejich příběh zapsán nyní, brzy bude nadobro ztracen.

A kdo by byl k tomuto úkolu vhodnější, než jejich potomci?

Výstava stále probíhá a zůstane na místě až do osmého ledna, snad tedy ještě i dalším lidem vnukne myšlenku na to, kdo vlastně může být v jejich rodokmenu.

Rádio

Čajovna & Galerie a MKS Kyjov

vás zve na výstavu věnovanou
československým legionářům z Kyjovska

V pondělí 5. 12. v 16:30 proběhne zahajovací přednáška autora výstavy Jakuba Nováka na téma "Příběh žeravického legionáře Josefa Štebovského"

Výstava je součástí projektu Legie 100

Zamyšlení na závěr

Vlastenectví ve skautingu

Často, když se mě někdo zeptá, jakou oblast bych ve skautské výchově vylepšil, odpovídám rychle – výchovu k vlastenectví.

Tento bod, v počátcích hnutí považovaný za tak důležitý, je dnes téměř zapomenut. Neexistují vypracované hry či metodické příručky, pouze jakási osekaná výchova k občanství, která ani zdaleka nezabírá celou potřebnou oblast.

Ovšem dlouhou dobu trendy směřovaly opačným směrem. Postupem času byly pokládány za mnohem důležitější otázky ekovýchovy, výuky orientace či zdravotní výchovy, zatímco vlastenectví bylo považováno až za druhořadé či dokonce spíše špatné – v naší společnosti je totiž často chybně zaměňováno s nacionalismem.

V současnosti je Junák jedinou organizací u nás, která se alespoň teoreticky zabývá touto otázkou, a proto mne potěšilo, když se toto téma dostalo i na program okresního a krajského sněmu.

Vysvítá tak naděje, že během příštích let se do našich programů vrátí i prvorepubliková výchova k lásce k vlasti a národu, jež se v dnešní napjaté době zdá tolik potřebná.

A co vy? Myslíte, že je vhodné vracet se k tomuto tématu, nebo jej pokládáte za zbytečnou ztrátu času, který může být ve výchově využit lépe?

Neváhejte a pište své názory na e-mail Roverničku!

Váš šéfredaktor
Rádio

Na další číslo se můžete těšit již

22. 3. 2017

<http://rovernicek.skautkyjov.cz/>

Své příspěvky můžete posílat
na e-mail roverníčku

radio1@skaut.cz

Rádio 2016